

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/206/2022
Identifikačné číslo spisu:	4116231028
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4116231028.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Martina Vladíka, v spore žalobkyne: E. W., narodená X. S. XXXX, C., J.W. XXX/X, zastúpená advokátkou JUDr. Zuzanou Józovou Boreckou, Nitra, Sládkovičova 7, IČO: 46 334 858, proti žalovaným: 1) JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, Nové Zámky, Pribinova 9. IČO: 33 644 713, 2) X. A. D., narodený XX. S. XXXX, Ž., X. K. XXX/XX, o určenie neplatnosti dražby, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/183/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. mája 2022 č. k. 5Co/95/2021-435, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaná 1/ má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný 2/ nemá voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) dňa 23. novembra 2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil neplatnosť dobrovoľnej dražby vykonanej dňa 24. augusta 2016, predmetom ktorej bol byt vo výlučnom vlastníctve žalobkyne nachádzajúci sa v obci C., a to byt č. X na 1. poschodí, vchod č. 2 bytového domu súp. č. XXX na parcele č. 1284 spolu s príslušnými pozemkami a priznania náhrady trov konania.

2. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 19C/183/2016 - 358 zo dňa 9. júna 2021 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobkyne (výrok I.) a žalovaným v 1. rade a v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. a výrok III.). Žalobkyňa v konaní poukazovala predovšetkým na porušenie § 17 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „ZoDD“) pri prvej dražbe, § 22 ods. 4 ZoDD posledná veta pri opakovanej dražbe, § 12 ods. 4 ZoDD a § 16 ods. 6 a 7 ZoDD. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala také

porušenie ustanovení platných právnych predpisov, ktoré by odôvodňovali rozhodnutím určiť dražbu za neplatnú.

2.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že nehnuteľnosti pôvodne patrili do BSM úpadcu a žalobkyne, pričom nehnuteľnosti sa zmierom uzavretým a schváleným uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 18C/138/2013-20 z 15. októbra 2013 medzi úpadcom a žalobkyňou stali výlučným vlastníctvom žalobkyne. Ďalej mal súd prvej inštancie taktiež preukázané, že zabezpečený veriteľ Slovenská konsolidačná, a.s. dňa 19. januára 2016 udelil žalovanej v 1. rade záväzný pokyn o spôsobe speňažovania majetku zaradeného do oddelenej podstaty. V jeho intenciách žalovaná v 1. rade vyhlásila prvé a opakované kolo dražby. Nehnuteľnosť sa v 1. kole dražby nepodarilo speňažiť, preto žalovaná v 1. rade vyhlásila druhé kolo dražby, kde v zmysle záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa bolo najnižšie podanie stanovené vo výške 90 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby, t. j. v sume vo výške 49.770 eur. Zabezpečený veriteľ stanovil v podmienkach možnosť zníženia ceny predmetu dražby na úroveň 70 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby, čo pri cene nehnuteľnosti vo výške 55.300 eur predstavovalo sumu vo výške 38.710 eur. Zároveň priamo v záväznom pokyne uviedol, že možnosť zníženia najnižšieho podania nesmie byť uvedená v oznámení o dražbe. Z notárskej zápisnice osvedčujúcej priebeh dražby ako aj z nesporných vyjadrení strán mal súd preukázané, že nehnuteľnosť bola vydražená za sumu vo výške 38.770 eur.

2.2. Súd prvej inštancie vo viacerých bodoch v odôvodnení poukazoval na potrebu rozlišovania dražby vykonanej v rámci konkurzného konania (podľa úpravy zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov - ďalej len „ZoKR“) a inej dobrovoľnej dražby (podľa ZoDD). Zákonodarca podrobné použitie jednotlivých ustanovení ZoDD na dražbu realizovanú v rámci konkurzného konania nevymedzil, preto je podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné na dražbu realizovanú v konkurze aplikovať práve tie ustanovenia ZoDD, ktoré sú v súlade s účelom, cieľom, zásadami a funkciami konkurzného konania, teda na dražbu v konkurze nie je možné aplikovať bez výnimky všetky ustanovenia ZoDD. Konkurzné konanie je ovládané zásadou rýchlosti a hospodárnosti. ZoDD stanovuje nepochybne prísnejšie pravidlá pre predaj majetku formou dobrovoľnej dražby, než ako je vhodné pre prípad dražby realizovanej v rámci konkurzného konania, pričom ich striktné dodržiavanie by v konečnom dôsledku mohlo viesť k celkovému spomaleniu speňažovania a pokiaľ by boli ustanovenia ZoDD dodržané bez výnimky, tak ako to naznačila i žalobkyňa, mohlo by sa stať, že majetok by sa na dražbe nepodarilo speňažiť vôbec ani po opakovaných pokusoch, čo určite nie je v súlade s ustanoveniami ZoKR.

2.3. Pojem „primerané použitie zákona“ podľa súdu prvej inštancie nie je možné chápať tak, že sa tento zákon použije na riešenie všetkých otázok, ktoré ZoKR neupravuje. Súd prvej inštancie zastáva názor, že pokiaľ by bolo zámerom zákonodarcu vymedziť jednoznačne konkrétne ustanovenie ZoDD, ktoré je nutné v prípade dražby realizovanej v konkurznom konaní dodržať, túto požiadavku by zahrnul do textu ZoKR iným spôsobom ako len odkázaním na „primerané použitie zákona“, uviedol by jednoznačne odkaz na konkrétne zákonné ustanovenie. Podľa názoru súdu prvej inštancie pokiaľ by zákonodarca mienil upraviť vzájomný vzťah právnych predpisov tak, že sa majú bez výnimky použiť všetky ustanovenia všeobecného právneho predpisu, nebol by zákonodarca do textu ustanovenia § 92 ods. 6 ZoKR uviedol, že ZoDD sa má použiť „primerane“, ale použitie zákona by vyjadril iným spôsobom, napr. tak, že na konanie, prípadne otázky neupravené týmto zákonom sa použijú ustanovenia ZoDD, ak tento zákon neustanovuje inak. Pojem „primerané použitie zákona“ podľa ust. § 92 ods. 6 ZoKR je potrebné chápať tak, že na dražbu v konkurze sa nepoužijú všetky ustanovenia ZoDD, ale len tie z nich, ktoré sú v súlade s podstatou, zmyslom, funkciami a účelom konkurzu. Podľa názoru súdu prvej inštancie ide predovšetkým o ustanovenia upravujúce predmet právnej úpravy, vymedzenie základných pojmov, postup a priebeh dražby, ustanovenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetu dražby, ako aj možnosť neplatnosti dražby napadnúť žalobou na súde. Na druhej strane sa na dražbu v konkurze podľa názoru súdu prvej inštancie neaplikujú ustanovenia o doručovaní a nie je možné aplikovať ani ustanovenia § 16 ods. 6 a 7 ZoDD. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade bola navrhovateľom dražby žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu, teda išlo o inú osobu oprávnenú navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona (ZKR) a navrhovateľom dražby nebol záložný veriteľ, ustanovenie § 12 ods. 4 ZoDD je podľa názoru súdu prvej inštancie na daný prípad taktiež neaplikovateľné.

2.4. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v 1. rade pri speňažovaní majetku vo vlastníctve žalobkyne

postupovala podľa záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa. Záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa bol v súlade s pravidlami speňažovania a zároveň bol v súlade so záujmami veriteľov. Žalovaná v 1. rade nemala možnosť tento záväzný pokyn odmietnuť či neakceptovať a musela ho rešpektovať, nebola oprávnená ani akýmkoľvek spôsobom tento pokyn modifikovať. Pokiaľ žalovaná v 1. rade uvedeným spôsobom nehnuteľnosť speňažila, konala tak v súlade s pravidlami speňažovania a v súlade s ustanoveniami ZoKR.

2.5. K námietke žalobkyne, že žalovaná v 1. rade nekonala v jej mene, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu vykonávala jednotlivé úkony v konkurznom konaní a jej pozícii (správkyňa konkurznej podstaty úpadcu) zodpovedalo i jej označenie. Postavenie žalovanej v 1. rade (ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu) je jednoznačne dané, toto je v zhode s označením žalovanej v 1. rade na oznámeniach o dražbách a v notárskej zápisnici a na tomto postavení nič nemení ani tá skutočnosť, že žalovaná v konaní napadnutou dražbou speňažovala majetok inej osoby ako úpadcu. Nie je tak správny záver žalobkyne, že žalovaná v 1. rade v jej mene nekonala, keď takéto konanie vyplýva priamo z ustanovenia § 79 ods. 2 ZoKR.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil (výrok I.) a nakoľko sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v súlade s § 387 ods. 2 CSP stotožnil, poukázal na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovanej v 1. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

3.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenal, že sa plne stotožňuje s označením žalovanej v 1. rade a táto ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu bola kompetentná vykonávať jednotlivé úkony v konkurznom konaní. Takéto postavenie žalovanej v 1. rade ako správkyne konkurznej podstaty úpadcu je potom jednoznačne dané a súladné s jej označením v notárskej zápisnici a v oznámeniach nachádzajúcich sa v spise. Na takto zaujatom závere nič nemení ani to, že žalovaná v 1. rade v predmetnej dražbe realizovala speňažovanie majetku inej osoby ako bol úpadca.

3.2. Obdobne odvolací súd súhlasil aj so spôsobom doručovania písomností v súvislosti s dražobným konaním realizovaným podľa ZoKR. S poukazom na § 92 ods. 6 ZoKR a najmä § 199 ZoKR odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne za spôsob doručovania písomností tohto druhu konštatoval ich zverejnenie v Obchodnom vestníku, čo bolo aj v prejednávanej veci dodržané a žalobkyňa v súvislosti s doručovaním písomností vôbec nebola ukrátená na svojich právach.

3.3. K vzájomnému vzťahu medzi ZoDD a ZoKR odvolací súd uviedol, že § 92 ods. 6 ZoKR hovorí iba o tom, že ZoDD sa na dražbu použije iba primerane, čo je potrebné vnímať tak, že zo ZoDD sa budú aplikovať na dražbu v konkurznom konaní iba tie ustanovenia, ktoré svojím obsahom zodpovedajú zmyslu a účelu konkurzného konania. Účelom a zmyslom ZoKR je súladne s pravidlami v ňom zakomponovanými doriešiť postavenie dlžníkov v úpadku a to speňažením ich majetku a zároveň pomerne uspokojiť ich veriteľov. Žiadne z ustanovení tohto zákona neuvádza, že jeho účelom by mala byť ochrana majetku úpadcu, resp. tretích osôb, čo sa týka ich majetku zaradeného do konkurzu.

3.4. Ohľadom žalovanou namietaného speňaženia bytu za 38.870 eur, ktoré nezodpovedalo obsahu § 16 ods. 6 ZoDD odvolací súd poznamenal, že vydraženie predmetného bytu a získanie vlastníctva k nemu zo strany žalovaného v 2. rade za 38.770 eur, čo predstavuje 70,11 % ceny určenej podľa vypracovaného znaleckého posudku, bolo realizované výlučne v intenciách obsahu záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa a takisto znamenalo aj jednoznačný prínos do konkurznej podstaty, ktorá suma mohla byť následne rozdelená medzi ostatných veriteľov. Žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu nemala inú možnosť, než tento pokyn rešpektovať a predmetný byt speňažiť v 2. kole dražby. Takýto postup žalovanej vzhľadom na dražbu realizovanú v konkurznom konaní preto nie je podľa odvolacieho súdu možné považovať za nesúladný s obsahom § 16 ods. 6 ZoDD.

3.5. Na podporu správnosti svojho rozhodnutia odvolací súd poukázal aj na právnu vetu vyplývajúcu z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. októbra 2013, sp. zn. 3Obo/84/2012, podľa ktorej ak osoba dotknutá na svojich právach dražbou vykonanou v konkurznom konaní nenamietala v konkurznom konaní dôvody neplatnosti dražby, nemôže formou určovacej žaloby žiadať súd o vyslovenie rozhodnutia, že ide o dražbu neplatnú. Žalobkyňa v konkurznom konaní dôvody neplatnosti dražby nenamietala, čo znamená, že citovanú právnu vetu je možné aplikovať na prejednávanú vec a aj s poukazom na tento dôvod napadnutý rozsudok potvrdiť.

4. Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/95/2021 - 435 z 25. mája 2022 podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) a zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

5. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal jej podstatnými námietkami a svoje rozhodnutie riadne a logicky neodôvodnil. Dovolateľka nenamietala oprávnenie žalovanej v 1. rade konať v mene žalobkyne, ani jej postavenie, ktoré jej vyplýva zo zákona, ale skutočnosť, že v mene žalobkyne nekonala, nakoľko inak by správne označenie dražobníka malo byť: JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, v mene vlastníka E. W.. Odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s námietkou žalobkyne, že súd prvej inštancie zjavne v bode 72. odôvodnenia svojho rozsudku opomenul aj vlastné závery z bodu 38. a 39., čím sa rozhodnutie stalo nelogickým, pre stranu nezrozumiteľným a nepochopiteľným.

6. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP je podľa dovolateľky naplnený aj tým, že súd strane odňal právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ako aj na predvídateľnosť rozhodnutia. V súvislosti s právom na riadne odôvodnenie rozhodnutia dovolateľka poukázala na body 54. a 55. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolateľka uviedla, že bod 54. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu považuje celý za chybný a zmätočný. K bodu 55. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd poukázal na právnu vetu vyplývajúcu z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. októbra 2013, sp. zn. 3Obo/84/2012, dovolateľka uviedla, že odvolací súd zjavne nesprávne vyložil právnu vetu, ktorú vytrhol z kontextu, nakoľko v danej veci žalobcovia spochybňovaním konkurzného konania, resp. vyhlásenia konkurzu žiadali určiť neplatnosť dražieb a tvrdili, že tieto sú nezákonné vzhľadom na to, že vyhlásenie konkurzu bolo nezákonné. Dovolateľka v danom kontexte poukázala aj na právnu vetu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/186/2010, podľa ktorej „neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť súd iba v občianskom súdnom konaní, ktoré začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa uvedeného ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu (predbežnú)“. Podľa názoru dovolateľky odvolací súd vyvolal zmätočnosť svojho rozhodnutia tým, že na jednej strane potvrdil rozsudok, ktorý odôvodňoval platnosť dražby po skúmaní skutkového a právneho stavu a na druhej strane vyvolal pochybnosť, či žaloba bola vôbec prípustná. Ak by totiž platila právna veta, ktorú odvolací súd prezentoval, potom mal súd I. inštancie žalobu zamietnuť z iných dôvodov, ako tie, ktoré odvolací súd potvrdil. Dovolateľka zároveň uviedla, že ak podľa súdov prvej a druhej inštancie bol záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa v súlade s pravidlami speňažovania nehnuteľnosti, tak mali uviesť s ktorými. Dovolateľka argumentovala aj tým, že zákonodarcu v ZKR neuviedol, že pravidlá speňažovania môže určovať záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa, ale naopak, tento záväzný pokyn má limity práve v tom, že musí byť nie len v záujme veriteľov, ale aj v súlade s pravidlami speňažovania.

7. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 písm. b) dovolateľka označila viaceré právne otázky, ktoré boli podľa jej názoru súdom nesprávne právne posúdené a v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

7.1. Podľa názoru dovolateľky odvolací súd nesprávne právne posúdil právnu otázku „či v prípade, ak žalovaná 1. pri speňažovaní majetku 3. osoby konala s označením ako „správkyňa konkurznej podstaty úpadcu“, teda v rozpore s § 79 ods. 2 ZoKR nevystupovala a nekonala v mene žalobkyne, s označením JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, v mene vlastníka E. W. je právny úkon dražby bez ďalšieho absolútne neplatný v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka“, tak ako sa domnieva dovolateľka. Na podporu svojho tvrdenia žalobkyňa uviedla, že aj advokát môže v jednom konaní mať oprávnenie konať v mene viacerých klientov, či už na základe plnomocenstva alebo uznesenia súdu (v tomto prípade plnomocenstvo žalovanej 1) nahrádza oprávnenie zo zákona), avšak úkon bude účinný len za osobu, ktorú označí, že v jej mene koná.

7.2. Dovolateľka má za to, že súd nesprávne právne posúdil aj právnu otázku „či povinnosť postupovať pri dražbe nehnuteľností, ktorá slúži ako obydlie, podľa ZoDD, ak ZoKR pri dražbe nehnuteľností priamo odkazuje na primerané použitie ustanovení ZoDD (ustanovenie § 92 ods. 6 ZoKR posledná veta s poukazom na § 16 ods. 6. a 7 ZoDD) sa vzťahuje aj na správcu konkurznej podstaty a v akom rozsahu, a zároveň, či v prípade pochybností, ktoré ustanovenia sa majú použiť, vzhľadom na čl. 7 Charty základných práv EÚ a európsku judikatúru na ochranu obydlia, sa má vnútroštátne právo vykladať spôsobom, ktorý je pre osobu, ktorá prichádza o obydlie priaznivejší, a to dokonca v prípade, ak ZoKR priamo odkazuje na použitie ustanovení ZoDD, v ktorom bola zavedená ochrana obydlia z dôvodu, aby sa tomu, komu hrozí strata obydlia, riadne doručovali požadované písomnosti, a aby sa obydlie nedražilo za nižšiu sumu ako stanovuje zákon, pričom táto právna úprava podľa dôvodovej správy bola zavedená nie len na ochranu obydlia dlžníka, ale aj na ochranu práv rodinných príslušníkov, ako aj vydražiteľa, keďže jasnými pravidlami a ich dodržaním dávajú aj vydražiteľom právnu istotu, že dražba nebude vyhlásená za neplatnú.“ Podľa žalobkyne súdy oboch stupňov vec nesprávne právne posúdili, ak povýšili právo veriteľa na domnelé rýchlejšie a hospodárnejšie uspokojenie nad právo na ochranu obydlia, ktoré je Ústavou SR chránené, a to dokonca pri majetku tretej osoby. Ak neexistuje osobitná úprava tzv. konkurznej dražby v predpisoch konkurzného práva, tak je podľa žalobkyne nepochybné, že primerané použitie ZoDD na dražbu vykonávanú správcom konkurznej podstaty sa v plnej miere vzťahuje na inštitúty predstavujúce záruky ochrany práv osoby povinnej z dražby. Vo vzťahu k primeranému použitiu je preto podľa žalobkyne potrebné vychádzať z výkladovej zásady vhodnosti aplikácie noriem, ktorá výkladovo tenduje k parciálnej subsidiarite právnej úpravy, ktorá sa má primerane použiť. Žalobkyňa ďalej namietala, že ak existuje právna úprava postupu pri dražbe nehnuteľností slúžiacej na bývanie, táto má kogentný charakter a v právnom štáte, pri dražbe nehnuteľnosti slúžiacej ako obydlie vlastníka, nie je možné favorizovať záväzné pokyny príslušných orgánov nad všeobecne záväzné právne normy kogentnej povahy.

7.3. Ďalšou právnou otázkou, ktorú podľa žalobkyne odvolací súd nesprávne právne posúdil, je „či súd I. inštancie nemôže záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa preskúmať v prospech žalobkyne ale už v prospech žalovaných ho preskúmať môže, ak konštatoval, že bol v súlade s pravidlami speňažovania a zároveň bol v súlade so záujmami veriteľov?“ Súvisiacou právnou otázkou, ktorú podľa žalobkyne oba súdy posúdili nesprávne, a ktorá nebola ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, je „či ak súd nie je oprávnený preskúmať záväzný pokyn príslušného orgánu, nemá právo rozhodnúť o neplatnosti dražby z dôvodov, že boli porušené ustanovenia zákona?“ Dovolateľka argumentovala, že aj keď všeobecný súd nie je oprávnený preskúmať záväzný pokyn príslušného orgánu, môže rozhodnúť o neplatnosti dražby, ak zistí, že boli porušené ustanovenia zákona. Ďalej uviedla, že ak si súd mohol v tomto konaní posúdiť záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa v rozsahu, či je v súlade s pravidlami speňažovania a v súlade so záujmami veriteľov, súd opätovne nesprávne právne posúdil právnu otázku, „či v tomto prípade bol záväzný pokyn v súlade s pravidlami speňažovania“?

8. Napokon dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 5Co/95/2021-435 zo dňa 25. mája 2022 zrušil a zároveň navrhla, aby dovolací súd zrušil aj rozhodnutie Okresného súdu v Nitre, č. k. 19C/183/2016-358 zo dňa 9. júna 2021, nakoľko sa domnieva, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby jej dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaná 1) vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že z podaného dovolania žalobkyňou vymedzené dôvody nevyplývajú, dovolanie žalobkyne len vyjadruje značnú nespokojnosť s rozhodnutiami súdov v tejto veci, avšak konkrétne dôvody, ktoré by bolo možné pod žalobkyňou uvedené dovolacie dôvody podradiť z dovolania nevyplývajú. Konanie na súdoch oboch inštancií podľa žalovanej 1) prebiehalo v súlade s procesnými predpismi v plnom rozsahu a výsledkom týchto konaní sú rozsudky súdov, ktoré podrobne zodpovedali všetky otázky podstatné pre rozhodnutie a argumentačne sa vysporiadali s každou námietkou žalobkyne. K vzťahu ZoKR a ZoDD žalovaná 1) uviedla, že ZoKR je špeciálnym zákonom vo vzťahu k iným právnym predpisom rovnakej právnej sily a na podporu svojho tvrdenia poukázala na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/45/2018, Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžfk/35/2020, Rozsudok

Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/111/2019, či rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/61/2016. Podľa žalovanej 1) teda v súvislosti s dražbou realizovanou správcom v konkurznom konaní vystupuje ZoKR vo vzťahu k ZoDD ako lex specialis, ktorý bráni aplikácii vybraných ustanovení ZoDD ako lex generalis upravujúceho priebeh dražby a takýto vzťah je jednoznačne daný aj v súvislosti s podmienkami speňažovania upravenými v ZoDD, ktorých použitie odporuje účelu ZoKR.

9.1. K argumentácii týkajúcej sa ochrany obydla žalovaná 1) uviedla, že ZoKR zaviedol do svojich ustanovení ochranu obydla až s účinnosťou od 1. marca 2017, pričom túto otázku premietol len do ustanovení o oddlžení, teda ustanovení, ktoré sa týkajú osobného bankrotu. Novela nereagovala na predaj obydla v konkurzoch podľa II. časti ZoKR, ktoré sa týkajú podnikateľov - fyzických osôb. Žalovaná 1) ďalej považovala za potrebné uviesť, že ochrana obydla riešená v ZoKR účinnom od 1. marca 2017 má na mysli kompenzáciu pre dlžníka v zmysle, že sa mu má ujsť suma nepostihnuteľnej hodnoty obydla, ktorá predstavuje sumu 10.000 eur. Žalobkyni by sa však žiadna suma neušla, ani keby bol byt predaný za celú cenu určenú znalcom, pretože je na ňu vedená exekúcia súvisiaca s pohľadávkou v prospech konkurznej podstaty a teda akákoľvek jej peňažná pohľadávka v súvislosti s dražbou by bola kompenzovaná s uvedenou pohľadávkou konkurznej podstaty voči nej.

9.2. Žalovaná 1) sa v plnom rozsahu stotožnila s odôvodením rozsudkov súdov oboch inštancií, a to tak v otázke použitia jednotlivých ustanovení o dražbe podľa zákona o dobrovoľných dražbách v konkurznom konaní, ako aj v otázke vymedzenia primeranosti použitia uvedeného zákona v konkurze ale aj v otázke charakteru záväzného pokynu na základe ktorého správca v konkurznom konaní koná. Žalovaná 1) navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol. Pokiaľ by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a bude sa ním meritórne zaoberať, potom žalovaná 1) navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol a žalovanej 1) priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalovaný 2) sa k dovolaniu nevyjadril, pričom dovolanie spolu s výzvou na vyjadrenie mu bolo listinne doručené 9. novembra 2022.

11. K vyjadreniu žalovanej 1) k dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, v ktorom opätovne poukázala na položené dovolacie otázky. K vzťahu ZoKR a ZoDD a skutočnosti, že ZoKR bol doposiaľ súdmi vyhodnocovaný ako lex specialis k ostatným zákonom uviedla, že po slovensky tento princíp znamená, že konkrétnejší zákon ruší všeobecnejší zákon a opätovne zopakovala svoje hlavné argumenty prezentované počas celého konania.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

13. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

14. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 bod 26., 5Cdo/57/2019 bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry

ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, namietala, že sa súd dostatočne nevysporiadal so všetkými jej podstatnými námietkami, taktiež namietala nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia), ako aj predvídateľnosť rozhodnutia.

22.1. Odvolací súd sa náležite vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami dovolateľky a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Dovolaťka v dovolaní namietala, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal jej námietkou týkajúcou sa nesprávneho označenia dražobníka - žalovanej 1) a z toho vyplývajúceho záveru o nekonaní žalovanej 1) v mene žalobkyne a nelogickosťou záveru súdu prvej inštancie v bode 72. rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v bode 51. napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom zaoberal námietkou dovolateľky týkajúcej sa označenia žalovanej 1), keď uviedol, že sa stotožňuje s označením žalovanej 1) so súdom prvej inštancie a žalovaná 1) ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu bola kompetentná vykonávať jednotlivé úkony v konkurznom konaní. Dovolaťka na margo namietanej nelogickosti záveru odvolacieho súdu o konaní žalovanej 1) v mene dovolateľky uvádza, že uvedený záver odvolacieho (a aj prvoinštančného) súdu bol logicky vyvedený zo zisteného skutkového stavu a argumentácia oboch súdov vychádzala okrem iného práve z bodov 38. a 39. rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo súdom oboch inštancií zrejmé, že do konkurznej podstaty úpadcu patrili aj predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne.

22.2. K námietke dovolateľky týkajúcej sa zmatečnosti bodu 54. napadnutého rozsudku dovolací súd uvádza, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkových okolností zistených súdom prvej inštancie a teda aj z priebehu dražby osvedčeného notárskou zápisnicou (pozri body 24. a 64. rozsudku súdu prvej inštancie), pričom skutočnosť, že nehnuteľnosť vo vlastníctve dovolateľky bola vydražená za 38.770 eur, čo pri cene nehnuteľnosti vo výške 55.300 eur podľa znaleckého posudku predstavuje 70,11 % hodnoty predmetu dražby, nebola medzi stranami sporná. Formuláciu odvolacieho súdu uvedenú v bode 54. napadnutého rozsudku, konkrétne speňaženie predmetu dražby za 38.870 eur, resp. jeho speňaženie v 2. kole dražby za cenu zodpovedajúcu 40,11 % ceny určenej podľa znaleckého posudku, v danom kontexte nie je možné vyhodnotiť inak, ako chybu v písaní a počítaní, ktorá nedosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces a teda nie je spôsobilá vyvolať dovolateľkou namietanú vadu zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

22.3. Dovolaťka k námietke dovolateľky týkajúcej sa posudzovania záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa a jeho súladu s pravidlami speňažovania (§ 16 ods. 6 a 7 ZoDD) uvádza, že z obsahu dovolania je celkom zrejmé, že dovolateľka sa svojou argumentáciou existencie vady zmatečnosti snaží spochybniť právne posúdenie sporu odvolacím súdom (rovnaké námietky uvádza aj pri nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP), ktorá však aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (k tomu pozri aj R 24/2017, 9Cdo/248/2021, 9Cdo/265/2021).

22.4. Dovolaťka taktiež namietala použitie právnej vety rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 24. októbra 2013, sp. zn. 3Obo/84/2012 odvolacím súdom na podporu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tým vyvolanie vady zmatečnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa uvedenej právnej vety „pokiaľ ak osoba dotknutá na svojich právach dražbou vykonanou v konkurznom konaní nenamietala v konkurznom konaní dôvody neplatnosti dražby, nemôže formou určovacej žaloby žiadať súd o vyslovenie rozhodnutia, že ide o dražbu neplatnú.“ Dovolaťka na margo použitia vyššie uvedenej právnej vety konštatuje, že táto nie je príliehavá na posudzovaný spor a to najmä z dôvodu, že vychádzala z princípu zachovania právnej istoty spočívajúceho v tom, že dražba bola v danom prípade schválená konkurzným súdom v konkurznom konaní, pričom v posudzovanom spore zo skutkových okolností zistených súdom prvej inštancie nevyplyva, že táto bola schválená konkurzným súdom. V rozhodnutí sp. zn. 3Obo/84/2012 najvyšší súd taktiež poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/186/2010, podľa ktorého otázku dražby nemožno posudzovať v inom

konaní než v konaní podľa § 21 ods. 2 ZoDD. Najvyšší súd poznamenáva, že aj sama dovolateľka v dovolaní poukázala na skutočnosť, že aktívna vecná legitímácia nebola v odvolacom konaní sporná, keď námietka nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne bola už súdom prvej inštancie vyhodnotená ako nedôvodná (pozri bod 31. rozsudku súdu prvej inštancie). Najvyšší súd opäť poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie treba chápať ako jeden vecný celok. S prihliadnutím na skutočnosť, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, dospel najvyšší súd k záveru, že použitím vyššie uvedenej právnej vety odvolacím súdom na podporu vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie nedošlo k nesprávnosti v procesnom postupe odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá by mala znaky relevantné podľa § 420 písm. f) CSP a zakladala prípustnosť dovolania žalobkyne podľa tohto ustanovenia.

22.5. Ďalej dovolateľka namietala aj predvídateľnosť, resp. prekvapivosť rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v žalobkyňou (dovolateľkou) napadnutej časti ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Na posudzovaný prípad neaplikoval žiadne ustanovenie všeobecného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Už z podstaty potvrdzujúceho rozhodnutia vyplýva, že v kľúčových záveroch bude zhodné s posudzovaným prvoinštančným rozhodnutím a teda z pohľadu meritórneho posúdenia nemôže vyznievať nečakane, nepredvídateľne, či prekvapujúco. Aj v tomto smere najvyšší súd poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie treba chápať ako jeden vecný celok.

22.6. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5Cdo/46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevzniká ani prekvapujúco, ani nečakane, keď súdy oboch inšancií založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových záveroch pri aplikácii rovnakých právnych noriem. Dovolateľka navyše nekonkretizovala, akých skutočností sa má táto námietka týkať a ani dovolaciemu súdu nevyplynuli z obsahu napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie ani prekvapujúce a ani nečakané, teda nedošlo k namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP.

22.7. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) namietaných skutočností v odvolaní, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

23. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je relevantná len právna (nie skutková) otázka. Pripomenúť treba, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

23.1. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu. Skúmanie prípustnosti dovolania je tak vecou dovolacieho súdu, ktorý ale nie je viazaný jeho vymedzením (I. ÚS 51/2020). Označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania. Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek a dovolací súd ňou nie je viazaný (III. ÚS 76/2021 aj III. ÚS 701/2022). Právna otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP tvoria jeden celok, a preto najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktno len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil „na konkrétnom riadku svojho podania“. Je užitočné sa pozrieť aj na dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, (a) či od tejto otázky záviselo namietané rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá naplňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP (I. ÚS 336/2019).

23.2. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka vymedzila právne otázky, ktoré boli riešené v konaní a preto sa pri ustálení ich prípustnosti zaoberal ich dôvodnosťou.

23.3. Dovolateľka uviedla v prvom rade právnu otázku v súvislosti s posúdením vzťahu zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z.z. (ďalej len „ZKR“) a zákona o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z.z. (ďalej len „ZoDD“) vo vzťahu k dražbe nehnuteľnosti - bytu, realizovanej správcom konkurznej podstaty v priebehu konkurzného konania aplikujúc ust. § 92 ods. 6 ZKR vo vzťahu k ustanoveniam § 16 ods. 6 a 7 ZoDD.

23.4. Z obsahu spisu vyplýva, že uvedenou právnou otázkou ako základnou pre právne posúdenie veci sa súdy oboch inštancií vo svojich odôvodneniach rozhodnutí riadne zaoberali. Je nepochybné že predmetom tohto konania bola žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby vykonanej dňa 24. augusta 2016, predmetom ktorej bol byt vo vlastníctve žalobkyne nachádzajúcej sa v obci C. a to byt č. X na 1. poschodí, vchod č. 2 bytového domu súp. č. XXX na parcele č. 1284 spolu s príslušenstvom pozemkami, ktorá dražba bola realizovaná v konkurznom konaní. Súd prvej inštancie sa posúdeniu vzťahu zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o dobrovoľných dražbách venoval v bodoch 42. a až 46. odôvodnenia rozsudku. Následne odvolací súd sa s právnym posúdením tohto vzťahu stotožnil a v bode 53. odôvodnenia rozsudku poukázal na to, že § 92 ods. 6 ZKR hovorí iba o tom, že ZoDD sa na dražbu použije iba primerane, čo je potrebné vnímať tak, že zo ZoDD sa budú aplikovať na dražbu v konkurznom konaní iba tie ustanovenia, ktoré svojím obsahom zodpovedajú zmyslu a účelu konkurzného konania. Účelom a zmyslom ZoKR je súladne s pravidlami v ňom zakomponovanými doriešiť postavenie dlžníkov v úpadku a to speňažením ich majetku a zároveň pomerne uspokojiť ich veriteľov. Žiadne z ustanovení tohto zákona neuvádza, že jeho účelom by mala byť ochrana majetku úpadcu, resp. tretích osôb, čo sa týka ich majetku zaradeného do konkurzu.

23.5. Dovolací súd považuje právne posúdenie veci v otázke v súvislosti s posúdením vzťahu zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z.z. (ďalej len „ZKR“) a zákona o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z.z. (ďalej len „ZoDD“) vo vzťahu k dražbe nehnuteľnosti - bytu s odkazom na § 92 ods. 6 ZKR realizovanej správcom konkurznej podstaty počas konkurzného konania za správne najmä aj vo vzťahu k namietaným ustanoveniam § 16 ods. 6 a 7 ZoDD. Čiastočne je možné odpovede na uvedenú právnu otázku nájsť v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/132/2020 zo dňa 30. júna 2022, v bode 17. odôvodnenia uvedeného rozhodnutia tento riešil otázku či primerané použitie zákona o dobrovoľných dražbách na dražbu organizovanú správcom v konkurze v § 92 ods. 6 ZKR

znamená, že na túto dražbu sa bude uplatňovať režim v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách s výnimkami uvedenými v tomto zákone a ZKR. Dovolací súd uviedol že na túto právnu otázku odpovedal odvolací súd v bode 91. a nasl. odôvodnenia rozsudku, na zdôvodnenie, ktorého dovolací súd poukázal a potvrdil jeho správnosť. Dovolací súd ďalej dodal, že samotný text ustanovenia § 92 ods. 6 ZKR uvádza, že pri dražbe nehnuteľností patriacich do konkurznej podstaty sa použijú ustanovenia osobitného predpisu, ktorým je zákon o dobrovoľných dražbách. Logickým výkladom potom je, že ak právna norma, riešiacia konkurzné konanie, sama nemá osobitné ustanovenia o vykonaní dražby, respektíve priamo odkazuje na použitie ustanovení iného osobitného predpisu, iný záver, ako ten, že sa na vykonanie dražby použijú ustanovenia tohto osobitného predpisu, ani nemožno prijať. Je zrejmé, že ak by chcel zákonodarca na dražby vykonávané v konkurze uplatniť iný (odlišný) režim, tak by to v tomto, viackrát novelizovanom zákone výslovne uviedol. V bode 93. rozsudku odvolacieho súdu (rozumej KS Trenčín sp. zn. 6Co/140/2018) je okrem iného tiež uvedené: Použitie pojmu „primeranosť“ v súvislosti s dražbou realizovanou v rámci konkurzu súvisí so skutočnosťou, že na správcu konkurznej podstaty sa nebudú vzťahovať ustanovenia ZoDD, ktoré sa výslovne týkajú navrhovateľa dražby, ktorým je záložný veriteľ a uplatňovanie, ktorých by výslovne kolidovalo s účelom konkurzného konania, za ktoré možno považovať § 3 ods. 5 a 8, § 7 ods. 2, § 16 ods. 3 až 7, § 19 ods. 1 písm. g/ a k/, § 25 ods. 2, § 32 ods. 1, keďže správcu nemožno považovať za záložného veriteľa, i keď dražba má viesť k uspokojovaniu pohľadávok aj záložných veriteľov.

23.6. Podľa § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. (účinný ku dňu realizácie dražby dňa 24. augusta 2016) ak správca speňažuje majetok podliehajúci konkurzu inak ako predajom podniku, časti podniku alebo podstatnej časti majetku patriaceho k podniku, môže speňažiť nehnuteľnosť podliehajúcu konkurzu len dražbou; tým nie je dotknuté ustanovenie § 93 ods. 1. Na dražbu organizovanú správcou sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu; oznámenia súvisiace s dražbou správca zverejňuje v Obchodnom vestníku.

23.7. Vychádzajúc teda z textu ust. § 92 ods. 6 ZKR, dražba je zo zákona obligatórny spôsobom speňažovania nehnuteľností patriacich do konkurznej podstaty, na ktorú sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov. Dražba v rámci konkurzného konania je teda regulovaná spôsobom, ktorý vyplýva zo zákona o dražbách a platí pre všetky dražby, na ktoré sa tento zákon aplikuje. Okrem procesnej úpravy v zákone o dobrovoľných dražbách niet osobitnej úpravy procesného charakteru, ktorá by modifikovala v ňom ustanovený všeobecný režim výkonu dražby. Za osobitný režim pritom nemožno považovať ani sústavu právnych predpisov, ktoré pri realizácii dražieb, napríklad v konkurznom konaní, odkazujú na použitie zákona o dobrovoľných dražbách, pričom v niektorých častiach upravujú osobitosti režimu dražby, keďže ide o lex specialis formovanú zákonodarcom ad hoc pre potreby konkrétneho právneho režimu. Pokiaľ teda nemajú príslušné ustanovenia ZKV, či ZoDD žiadne výnimky, ktoré by sa dali, resp. ktoré by vyplývajú z nich bolo potrebné aplikovať na dražbu konanú v konkurznom konaní, zistené porušenie povinností dražobníka či jeho postup v procese dražby nezodpovedajúci príslušným ustanoveniam zákona o dražbách, nemožno pri posudzovaní v prospech neho preklenúť cez „primeranú aplikáciu“ týchto ustanovení (§ 92 ods. 6 ZKR). Použitie pojmu „primeranosť“ v súvislosti s dražbou realizovanou v rámci konkurzu súvisí so skutočnosťou, že na správcu konkurznej podstaty sa nebudú vzťahovať ustanovenia ZoDD, ktoré sa výslovne týkajú navrhovateľa dražby, ktorým je záložný veriteľ a uplatňovanie, ktorých by výslovne kolidovalo s účelom konkurzného konania, za ktoré možno považovať § 3 ods. 5 a 8, § 7 ods. 2, § 16 ods. 3 až 7, § 19 ods. 1 písm. g) a k), § 25 ods. 2, § 32 ods. 1, keďže správcu nemožno považovať za záložného veriteľa, i keď dražba má viesť k uspokojovaniu pohľadávok aj záložných veriteľov.

23.8. V rámci tejto právnej otázky, resp. tohto posudzovania, preto súdy správne vyhodnotili aj parciálnu právnu otázku v rámci tejto, a to porušenie § 16 ods. 6 a 7 ZoDD, v súvislosti s námietkou speňaženia predmetu dražby - bytu, ktoré nezodpovedalo obsahu uvedených ustanovení.

24. K tomu ďalej dovolací súd uvádza, že v prípadoch vzťahov s inými právnymi predpismi môžu byť otázky vzťahov lex generalis a lex specialis komplikovanejšie. Je to tak napríklad v prípade vzťahov medzi ZoDD a ZKR [k tomu pozri komentár k §§ 7, 16, 17 a § 19 ods. 1 písm. e) ZoDD]. Ako už bolo uvedené v komentári k § 7, ZKR upravuje pomer medzi ZKR a ZoDD pri speňažovaní majetku tak, že v prípade, ak dražbu organizuje sám správca konkurznej podstaty, použijú sa na takúto dražbu ustanovenia

ZoDD primerane (§ 92 ods. 6 ZKR, § 167n a 167o ZKR). Tu vzniká otázka rozsahu a obsahu primeraného použitia ZoDD. Účelom speňažovania majetku je podľa § 92 ods. 2 ZKR získanie, čo najvyššieho výťažku, v čo najkratšom čase s vynaložením, čo najnižších nákladov. Tento účel nemusí byť v každom prípade vždy splnený aplikáciou ustanovení ZoDD. Ako určitú zásadu pri určovaní miery primeraného použitia možno rozumieť použitie základných zásad a princípov, ktoré ustanovuje ZoDD, vrátane osvedčenia priebehu dražby notárskou zápisnicou, ak toto osvedčenie ZoDD vyžaduje, ktoré z hľadiska právnej istoty a predchádzaniu sporom treba uprednostniť pred zásadou hospodárnosti. Rovnako možno odporučiť z hľadiska transparentnosti a zabezpečenia, čo najširšej účasti na dražbe, a teda vydraženia veci, za čo najvyššiu cenu aj uverejnenie oznámenia o dražbe v NCRdr, ako aj v Obchodnom vestníku. Ak zákon ustanovuje primerané použitie iného zákona, myslí sa tým niečo iné ako priame použitie iného zákona. Inak by nebola odôvodnená rozdielna dikcia zákonných ustanovení, ktoré ustanovujú buď priame alebo primerané použitie iného zákona. To znamená, že ak zákon ukladá primerané použitie ustanovenia iného zákona, umožňuje súčasne isté odchýlenie sa od primerane používaných ustanovení, inak by nešlo o primerané použitie, ale o priame použitie zákonných ustanovení. Zároveň je dražbu potrebné zorganizovať tak, aby bola vo vzťahu ku konkurznej podstate efektívna, t. j. aby náklady neboli vyššie ako výťažok dosiahnutý vydražením (Válová, Katarína a kol., Zákon o dobrovoľných dražbách 4. vydanie, Bratislava: C.H. Beck, 2022, str. 440).

24.1. Na dražbu organizovanú správcom sa primerane použijú ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii neustanovuje, od ktorých ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách by sa správca nemal odchýliť v prípade miery primeranosti či konkrétneho postupu. Jediná odchýlka, ktorú zákon o konkurze a reštrukturalizácii výslovne ustanovuje, vyplýva z poslednej vety § 92 ods. 6 ZKR, v zmysle ktorej oznámenia súvisiace s dražbou správca zverejňuje v Obchodnom vestníku. V prípade dražby organizovanej správcom sa toto oznámenie zverejňuje v časti "Konkurzy a reštrukturalizácie" v Obchodnom vestníku. Iný spôsob zverejnenia zákon správcovi neukladá. Správca je však oprávnený popri zverejnení v Obchodnom vestníku oznámenie o dražbe zverejniť aj iným spôsobom (v periodikách, na webovom portáli, úradnej tabuli príslušného mestského/obecného úradu, atď.). Ide o fakultatívne zverejnenie, no v záujme oslovenia väčšieho okruhu potenciálnych záujemcov a tým dosiahnutia vyššieho výťažku je takáto, hoci fakultatívna, aktivita správcu vhodná. V rozhodovacej praxi súdov môžeme nájsť určitý "návod", ktorým sa riadiť pri stanovení miery, v ktorej je zákon o dobrovoľných dražbách pre správcu záväzný. Napríklad uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 4K/22/2009, v ktorom súd ako príslušný orgán na udelenie záväzného pokynu uvádza: "Pod primeraným použitím ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách treba rozumieť použitie základných zásad a princípov, ktoré ustanovuje zákon o dobrovoľných dražbách, vrátane osvedčenia priebehu dražby notárskou zápisnicou. Zároveň dražbu je potrebné zorganizovať tak, aby bola vo vzťahu ku konkurznej podstate efektívna, t. j. aby náklady neboli vyššie ako výťažok dosiahnutý vydražením."

24.2. Základnými zásadami a princípmi dražby budeme rozumieť zrejme naplnenie základných znakov, ktoré vychádzajú z definície dražby tak, ako je uvedená v § 2 písm. a) ZoDD. Dražba musí byť:

- verejná (zásada verejnosti),
- konaná na základe návrhu navrhovateľa,
- za prítomnosti licitátora,
- licitátor sa obracia na vopred neurčený okruh osôb prítomných na vopred určenom mieste s výzvou na podávanie ponúk,
- výsledkom je prechod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ktorý dal najvyššiu ponuku (ŠTOFKOVÁ, Petra, Speňažovanie nehnuteľností v konkurze, Súkromné právo, rok 2015, č. 6, s. 47.). Žalobkyňa v podstate ani tieto základné princípy konania dražby nenamietala, okrem námietky v súvislosti s aplikáciou ust. § 16 ods. 6 a 7 ZoDD vo vzťahu k bytu ako obydliu, ktoré však boli vyhodnotené ako neaplikovateľné vzhľadom na vyššie uvádzané dôvody pri dražbe bytu v konkurznom konaní.

24.3. V ďalšom rade videla žalobkyňa nesprávne právne posúdenie v tom, „či súd prvej inštalácie nemôže záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa preskúmať v prospech žalobkyne ale už v prospech žalovaných ho preskúmať môže, ak konštatoval, že bol v súlade s pravidlami speňažovania a zároveň bol v súlade so záujmami veriteľov?“ Súvisiacou právnou otázkou, ktorú podľa žalobkyne oba sudy posúdili nesprávne, a ktorá nebola ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, je „či ak súd nie je oprávnený preskúmať záväzný pokyn príslušného orgánu, nemá právo rozhodnúť o neplatnosti

dražby z dôvodov, že boli porušené ustanovenia zákona?“ Z uvedených je možné vyabstrahovať právnu otázku posudzovania záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa pri dražbe nehnuteľnosti - bytu v rámci konkurzného konania, ktorou sa podľa dovolacieho súdu oba sudy riadne zaoberali.

24.4. Súd prvej inštancie v tomto smere právne posúdenie uviedol v bodoch 60. až 68. odôvodnenia a odvolací súd v bode 54. odôvodnenia.

24.5. Súd prvej inštancie posúdil, že právne významným pre toto konanie bolo len to, či správkyňa bol udelený záväzný pokyn príslušným orgánom, a preto pokiaľ žalobkyňa spochybňovala platnosť takéhoto záväzného pokynu, bolo pre toto konanie právne bezvýznamné. Súd prvej inštancie sa podrobne týmto záväzným pokynom zaoberal, pričom zistil, a mal preukázané to, že zabezpečený veriteľ Slovenská konsolidačná, a.s. (pri predaji majetku, ktorý patrí do oddelenej podstaty, je príslušným orgánom oprávneným dávať správcovi záväzný pokyn pri speňažovaní majetku zabezpečený veriteľ) dňa 19. januára 2016 udelil žalovanej 1) záväzný pokyn o spôsobe speňažovania majetku zaradeného do oddelenej podstaty. Nehnuteľnosť sa v prvom kole dražby nepodarilo speňažiť, preto žalovaná 1), keď vyhlásila druhé kolo dražby, kde v zmysle záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa bolo najnižšie podanie stanovené vo výške 90 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby, t. j. v sume 49.770 eur. Zabezpečený veriteľ stanovil v podmienkach možnosť zníženia ceny predmetu dražby na úroveň 70 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby, čo pri cene nehnuteľnosti vo výške 55.300 eur predstavovalo sumu vo výške 38.770 eur. Zároveň v bode 65. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná 1) pri speňažovaní majetku vo vlastníctve žalobkyne postupovala podľa záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa. Týmto bola viazaná, tento mohla odmietnuť len v prípadoch vymedzených v § 83 ods. 3 ZKR. V danom prípade nebol naplnený ani jeden z uvedených predpokladov, žalovaná 1) podľa súdu prvej inštancie postupovala v súlade so zákonom, v zmysle princípov konkurzného konania a podľa záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa. V bode 67. a 68. ďalej uviedol: Ak je predmetom dražby alebo opakovanej dražby byt alebo dom, v ktorom má dlžník hlásený trvalý pobyt, ustanovenie § 16 ods. 6 ZoDD výrazným spôsobom limituje dražobníka pri speňažovaní tohto majetku, pretože toto ustanovenie určuje minimálnu cenu, za ktorú je možné takýto majetok speňažiť. V prípade, ak sa nenájde na dražbe záujemca ochotný urobiť podanie v zákonom predpokladanej výške, je dražba neúspešná a takúto nehnuteľnosť nie je možné speňažiť. Podľa názoru súdu uvedené ustanovenie celkom nezodpovedá účelu a zmyslu konkurzu, preto sa súd opäť prikláňa k záveru, že ustanovenie § 16 ods. 6 ZoDD sa na dražbu nehnuteľností realizovaných v konkurznom konaní nevzťahuje. Rovnaká situácia nastala i v prejednávacom prípade, kedy nehnuteľnosť v prvom kole dražby speňažená nebola a podarilo sa ju speňažiť až v druhom kole dražby za sumu zodpovedajúcu 70,11 % ceny určenej podľa znaleckého posudku. Je nepochybné, že pokyn zabezpečeného veriteľa bol v súlade so záujmami veriteľov, pretože takto sa nehnuteľnosť podarilo v ďalšom kole dražby speňažiť aspoň za sumu vo výške 38.770 eur, to znamená, že sa podarilo získať v prospech konkurznej podstaty sumu, ktorá mohla byť rozdelená medzi veriteľov. 68. S poukazom na uvedené súd zhŕňa, že záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa bol v súlade s pravidlami speňažovania a zároveň bol v súlade so záujmami veriteľov. Žalovaná v 1. rade nemala možnosť tento záväzný pokyn odmietnuť či neakceptovať a musela ho rešpektovať, nebola oprávnená ani akýmkoľvek spôsobom tento pokyn modifikovať. Pokiaľ žalovaná v 1. rade uvedeným spôsobom nehnuteľnosť speňažila, konala tak v súlade s pravidlami speňažovania a v súlade so ZKR.

24.6. Odvolací súd sa s týmto posúdením stotožnil a v bode 54. uviedol, že ohľadom žalovanou namietaného speňaženia bytu za 38.770 eur, ktoré nezodpovedalo obsahu § 16 ods. 6 ZoDD odvolací súd poznamenal, že vydraženie predmetného bytu a získanie vlastníctva k nemu zo strany žalovaného v 2. rade za 38.770 eur, čo predstavuje 70,11 % ceny určenej podľa vypracovaného znaleckého posudku, bolo realizované výlučne v intenciách obsahu záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa a takisto znamenalo aj jednoznačný prínos do konkurznej podstaty, ktorá suma mohla byť následne rozdelená medzi ostatných veriteľov. Žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu nemala inú možnosť, než tento pokyn rešpektovať a predmetný byt speňažiť v 2. kole dražby. Takýto postup žalovanej vzhľadom na dražbu realizovanú v konkurznom konaní preto nie je podľa dovolacieho súdu možné považovať za nesúladný s obsahom § 16 ods. 6 ZoDD.

24.7. Tento záväzný pokyn mal byť v rozpore s ustanovením § 16 ods. 6 ZoDD, ktoré sa ale na prípad dražby realizovanej v konkurznom konaní nepoužije, tak ako to správne právne posúdili oba sudy. Dovolací súd odkazuje na správne právne posúdenie aj v tejto časti dovolacej námietky zo strany obidvoch súdov.

24.8. Ani ďalšia námietka nesprávneho posúdenia veci, „či v prípade, ak žalovaná 1. pri speňažovaní majetku 3. osoby konala s označením ako „správkyňa konkurznej podstaty úpadcu“, teda v rozpore s § 79 ods. 2 ZoKR nevystupovala a nekonala v mene žalobkyne, s označením JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, v mene vlastníka E. W. je právny úkon dražby bez ďalšieho absolútne neplatný v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka“ nie je dôvodná. Táto bola súdmi riadne a správne vyhodnotená, súd prvej inštancie v bode 72. uviedol, že nie je sporné, že žalovaná v 1. rade bola ustanovená za správcu dlžníka (úpadcu) X.. K. W., narodený XX. K. XXXX, bytom J. XXX/X, C. podnikajúci pod obchodným menom Ing. Milan Reischl, MIROKATA s miestom podnikania Kollárova 1199, 952 01 Vráble. Žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu vykonávala jednotlivé úkony v konkurznom konaní a jej pozícii (správkyňa konkurznej podstaty úpadcu) zodpovedalo i jej označenie. Postavenie žalovanej v 1. rade je jednoznačne dané, toto je v zhode s označením žalovanej v 1. rade na vyššie uvádzaných oznámeniach a v notárskej zápisnici a na tomto postavení nič nemení ani tá skutočnosť, že žalovaná 1) v konaní napadnutou dražbou speňažovala majetok inej osoby ako úpadcu. Nie je tak správny záver žalobkyne, že žalovaná 1) v jej mene nekonala, keď takéto konanie vyplýva priamo z ust. § 79 ods. 2 ZKR. Odvolací súd na tento právny názor nadviazal, keď v bode 51. odôvodnenia konštatoval, že na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenal, že sa plne stotožňuje s označením žalovanej 1) v tomto spore a táto ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu bola kompetentná vykonávať jednotlivé úkony v konkurznom konaní. Takéto postavenie žalovanej 1) ako správkyne konkurznej podstaty úpadcu je potom jednoznačne dané a súladné s jej označením v notárskej zápisnici a v oznámeniach nachádzajúcich sa v spise. Na takto zaujatom závere nič nemení ani to, že žalovaná 1) v predmetnej dražbe realizovala speňažovanie majetku inej osoby ako bol úpadca. T. j. aj podľa dovolacieho súdu vystupovala žalovaná 1) v súlade s § 79 ods. 2 ZKR podľa ktorého majetok tretej osoby zabezpečujúci záväzok úpadcu zapísaný do súpisu môže správca speňažiť podľa tohto zákona; správca pritom koná v mene tejto osoby.

25. Z tohto dôvodu dovolanie žalobkyne Najvyšší súd SR posúdil ako nedôvodné, preto ho s poukazom na § 448 CSP zamietol.

26. Žalovaná 1) bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania, o ktorom dovolací súd rozhodol podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania žalovanej 1) rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanému 2) nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.